

De Orthographia pro lingua Illyrica:

CVM characteres latini excogitati, & inventi sint ad exprimendādas voces latinas, mirum non est si non tam bene ipsis exprimi possint aliarum linguarum Vocabula. Hinc factum est, ut illis, qui usi sunt characteribus latinis, in aliis linguis scribentes, coacti fuerint alterare sonum aliquarum literarum, vel aliquam aliam literam addere characteribus latinis: hac etiam de causa scriptores inter se non convenerunt; sed iisdem characteribus diversimode usi sunt in eadem lingua. Hoc quod aliis accidit, qui latinis characteribus in materna lingua scripserunt, contigit etiam scriptoribus Illyricis, latinis characteribus illyricè scribentibus, & pauci sunt, qui in orthographia conveniunt. Cum igitur ego scribam Dictionarium Illyricum; ex quo pueri discere debent, sequi non debeo quamcumque orthographiam, sed eligere omnium optimam: Omnium autem optima æstimanda est, quæ minus quam aliæ alterat sonum latinarum literarum: prestat enim opinor, potius addere aliquam literam characteribus latinis, quam duobus modis uti una eademque litera quod lectori confusionem parit. Ideo ego illyricè scribens, cuiquæ literæ latine tribui eundem illum valorem, quem in latina lingua habent, & illam pronuntiationem, quæ illis in Italia à Latinis tribuitur, (quam puto esse veram, & est etiam commodior ad exprimendas voces Illyricas.) Itaque litera G. pronuntianda est ut in Italia pronuntiatur, non autem, ut ultra montes.

Sic etiam litera C. quam Ultramontani alio modo efferunt, quam Itali, retinere debet pronuntiationem Italicam, præsertim cum lingua Illyrica indigeat utraque hac pronuntiatione; ideo scriptores Illyrici addiderunt latinis characteribus literam C. cui tribuunt pronuntiationem Ultramontanam, relinquendo literæ C. Italicam, & suam propriam pronuntiationem. Præterea quia Latini literam C. faciunt, ut si esset K, quando jungitur alicui, ex his tribus vocalibus A, O, U, & etiam quando illam sequitur consonans L. Exempli gratia Carus, Columba, Cultura, Glarus, Clemens, Cliens, Clodius, &c. Illyrici autem rem indigent, ut aliquando pronuncietur per C. etiam quando jungitur alicui ex supradiçtis tribus vocalibus, & etiam quando illam sequitur consonans L. ideo notare solent illam in parte inferiori hoc modo C: quæ sic notata pronuntiari debet ut C. & non ut K. exempli gratia. Flaç, Maç, Cloik, &c. Et hoc in quam paucis vocabulis est necessarium.

Similiter ego ne alterarem sonum literæ Z. ut aliqui fecerunt, addidi
litte-